

Не беше така само с ботушите на чича Петра. Макар и да ги имаше от няколко години, те нямаха нито една пукнатина и му прилягаха много добре на краката. И дълго време той беше много доволен от тях.

И ето изведнаж ботушите на чича Петра взеха да не му се харесват. Еднаж му се виждат тѣпи в прѣстите, друг пѣт много заострени; понякога гѣнките им стоят много високо, понякога — много ниско. Така той откриваше в тях недостатѣк след недостатѣк и по тях нищо не беше така, както трябва да бѣде.

„Няма друг изход — ще ги продам“, каза той една утрина, току-що облечен, като оглеждаше умислен и недоволен ботушите си.

„Защо пѣк?“ попита жена му, която белеше картофи.

„Защо ли?“ измѣрмори той. „Защо ли? Нима не виждаш самѣ? Не виждаш ли, че долниците им са много кѣси? — Вие, жените, нищо не виждате“.

„Ами вчера нали каза, че долниците им са много дълги?“ каза жена му.

„Така ли казах? Ё, може... но не видиш ли, че са се набрѣчкали? Виж, други са ботушите на сѣседа — нищо лошо за тях не може да се каже. Така му са удобни, че не ги усеща на краката си“.

„Да, може да е така“, потвѣрди жена му. „Види се, затова му са удобни, защото са останали почти без подметки“.

„Ех, жено, не разбираш от тези работи“, каза чичо Петѣр. „Не си опитна като мене! Друг сѣм аз! Толкова много сѣм слушал и видял, та не зная ли какви трябва да бѣдат добрите ботуши? Аз сѣм прав! Още сега ще ида в градѣт и ще ги сменя с други“.

Решението не можеше да се измени, защото кажеше ли чичо Петѣр нящо, трябваше да се изпълни.

Той взе десет сребѣрни крони*) за пѣт и се запѣти за града, кѣдето този ден имаше пазар.

Из пѣтя срещна той един момѣк, който носеше на тояга един чифт ботуши.

„Искаш ли да си сменим ботушите?“ попита чичо Петѣр.

Момѣкѣт огледа ботушите на чича Петра, попипа с

*) Сребѣрна корона = 1 сребѣрен лев и 5 ст.